

Kan tro ændre liv?

Kan et individs tro have en effekt i samfundet?

Kirkehistorien er fyldt med skandaler, magtmisbrug og forfølgelse af anderledestænkende.

Men det er ikke hele historien.

Der har i historiens løb været kvinder og mænd, som gennem deres tro på Jesus Kristus på hver sin måde har bragt forandring i deres omgivelser.

Oftest har deres arbejde foregået på græsrodsniveau, langt fra paladser og magthavere.

Mødested Amager har kigget dybt ind i historiens arkiver og vil hver måned kort introducere én af disse interessante skikkelser.

De kommer fra forskellige kirkelige traditioner, nogle er katolske helgener. Det, de har til fælles, er en dyb tro og afhængighed af den treenige Gud og overbevisning om, at det er bedre at tænde et lys end at forbande mørket.

December 2016:

Amy Carmichael

“One can give without loving, but one cannot love without giving” (“Man kan give uden at elske, men man kan ikke elske uden at give”)

– Amy Carmichael

I en lille sydindisk by en gang i 1901, en irsk kvinde i 30erne iført en sydindisk dragt mødte en lille syvårig pige, som havde flygtet fra sin arbejdsplads, et tempel. Pigen ville ikke tilbage til templet, og kvinden endte med at have pigen boende hos sig. Det var ganske almindeligt i

området at dedikere et pigebarn til en gud som dennes "brud". Disse piger blev kaldt "devadasi". Ideelt betød det et komfortabelt liv dedikeret til klassisk indisk dans, men uden en velhævende mæcenat var disse piger udsatte for misbrug fra tempelpræsternes side og endte ofte i prostitution for at tjene penge til templet. Amy Carmichaels møde med den ene pige blev begyndelsen på Dohnavur Fellowship, et hjem til flygtede tempelpiger og forældreløse børn. Amy Carmichael havde rejst til Sydindien i 1895, og ledte Dohnavur Fellowship gennem et halvt århundrede indtil sin død i 1951, uden nogensinde at besøge sit hjemland igen.

Amy blev født i en lille landsby, Millisle i Irland i 1867. Hendes forældre var troende kristne, og bibellæsning og bøn var en del af dagligdagen derhjemme. Amy var den ældste af syv søskende. Hendes far tog børnene ud på opdagelse og lange ture i naturen, hvor han forklarede dem naturvidenskabelige fænomener. Amy udviklede en kærlighed for naturen og en nysgerrighed for dens fænomener, og også senere i livet var det ofte ude i naturen at hun fandt ro og fred i Guds nærvær.

Familien flyttede til Belfast, da Amy var 16 år. Da hendes far døde to år senere, var Amy nødt til at deltage i familiens forsørgelse. Hun lærte tidligt at tage sig af sine yngre søskende, og lærte også fattigdom at kende. Men hun brændte for at hjælpe dem som var endnu fattigere. En dag, da hun var i gang med at hjælpe en fattig kvinde, hørte hun en stemme citere Bibelen: "Hvis nogen bygger på grundvolden med guld, sølv, ædelsten, træ, hø, halm, skal det vise sig, hvad slags arbejde enhver har udført. Dagen skal gøre det klart, for den bryder frem med ild, og ilden skal prøve, hvordan hver enkelt's arbejde er." (1. Kor. 3, 12-13) Amy brugte efterfølgende meget tid i bøn, for at høre hvad Gud kaldte hende til. Men hun sad ikke med hænderne i skødet og ventede på at Gud vil

give hende svar. Hun samlede områdetets unge kvinder til en bibelstudiekreds og opfordrede dem til at bruge tid på bibellæsning og bøn. Hun gik også ude på gaderne og observerede nattelivet for at finde ud af hvordan andre folk levede.

Da Amy var 20 år hørte hun en dag Hudson Taylor, en gammel missionær, fortælle om sine oplevelser i Kina. Taylor havde arbejdet i Kina siden han var en ung mand, lært basal lægekunst, studeret mandarin, klædt sig i kinesisk tøj og foretaget rejser i landområderne langt fra de store byer. Mens Amy lyttede til den gamle mand blev hun grebet af hans historie. Hun blev klar over sit eget kald: hun ville også være missionær.

Inspireret af Hudson Taylor ville Amy til Kina, men blev afvist af missionsorganisationen på grund af sit svage helbred. Da hun var 26 år, rejste hun til Japan, men var efter nogle måneder nødt til at vende tilbage til England. I 1895 rejste Amy til Sydindien med Church of England Zenana Society, da klimaet der skulle være bedre for hende.

"There have been times of late when I have had to hold on to one text with all my might: "It is required in stewards that a man may be found faithful." Praise God, it does not say "successful."

– Amy Carmichael ("For nyligt har jeg været nødt til at holde fast ved en tekst af al min styrke 'Forvaltere af Guds rige skal være trofaste.' Gudskelov der ikke står 'succesfulde'.")

Amy slog sig ned i Bangalore, skaffede sig straks indisk tøj og begyndte at lære tamilsk. Hun foretog lange rejser fra sin bopæl til de omkringliggende landsbyer sammen med indiske kvinder, som var blevet kristne, og fortalte bibelhistorier og om sin tro til alle der ville lytte. Mødet med en ny kultur var ikke uproblematisk. Kastesystemet var den altdominerende samfundsstruktur, fast forankret i befolkningens

verdensopfattelse. Som kristen havde Amy ikke kastestatus og blev som regel betragtet som kasteløs. Hun blev ofte inviteret ind i de lavere kasters hjem, men måtte ikke en gang træde ind i de højeste kasters bydele. Det var kun hvis en familiemedlem døde og hele familien derfor midlertidigt var rituelt “uren”, at Amy kunne komme tættere på højekastefolk.

Amy skrev om sine observationer og delte sine frustrationer med sine læsere. Hun betragtede med undren, hvordan mange af de kasteløse hun kom i kontakt med så ud til at acceptere deres skæbne med total resignation. I stedet for at slås mod det fast forankrede system skabte Amy et rum, hvor samfundets mest udsatte børn kunne lære andre værdier, som individets værdighed og alles lighed under loven.

Dohnavur Fellowship fik i begyndelsen økonomisk støtte fra England, men blev med tiden økonomisk uafhængig. Amy gik altid selv i indisk tøj, og det gjorde børnene og personalet i Dohnavur også. Dohnavur fik sit eget hospital i 1912. I 1913 var der 130 piger i Dohnavur, og i 1918 etablerede Amy også et hjem for drenge, som hovedsageligt var børn af tidligere tempelprostituerede.

Amy rejste aldrig tilbage til England. Hun havde en svær ulykke i 1931, som begrænsede hendes bevægelighed, men hun fortsatte sit skrivearbejde indtil sin død i 1951 som 83-årig. Hun ønskede ikke nogen gravsten, så Dohnavurs børn stillede et fuglebad over hendes grav, med ordet “Amma” (mor på tamilsk).